

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Szymczak

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań - Stare Miasto w Poznaniu Agnieszki Makowskiej-Witos

po rozpoznaniu w dniach 9 czerwca i 31 października 2022 r.

sprawy **M. H. (1)**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 200/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 809,53 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 293/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 200/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. H. (1)	<p>Fakt: Oskarżony spożywał alkohol przed zdarzeniem drogowym, którego był uczestnikiem w dniu 10 grudnia 2020 r. o godz. 04:28 w Z. i w czasie zdarzenia, z uwzględnieniem wyników badań urządzeniem Alkometr A2.0 oraz średniego godzinowego współczynnika eliminacji 0,1 %/godz., poziom nietrzeźwości oskarżonego wynosił 1,9 %</p> <p>Czyn: W dniu 10 grudnia 2020 r. w Z. na ul. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości</p>	Opinia lek. med. S. P. (1) z (...) w P. z dnia 22 sierpnia 2022 r.	266-271

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Opinia lek. med. S. P. (1) z (...) w P. z dnia 22 sierpnia 2022 r.	Dowód pełnowartościowy. Opinia spełniająca wszelkie wymogi merytoryczne, fachowa, pełna i jasna. Dokonana analiza retrospektywna, przy przyjęciu korzystniejszego współczynnika godzinowego eliminacji alkoholu z organizmu (0,1 %/godz.) i wyników z analizatora o wyższej wartości dowodowej tj. A. A.O, dawała wymierne podstawy do ustalenia stężenia alkoholu etylowego we krwi oskarżonego na moment inkryminowanego czynu.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut sformułowany w apelacji obrońcy z urzędu - adw. Ł. M.: Obraza przepisów postępowania - art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji tego poczynienie niesłusznego ustalenia, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona występkę z art. 178a § 1 kk w ten sposób, że w dniu 10 grudnia 2020 r. kierował w ruchu lądowym samochodem, znajdując się w stanie nietrzeźwości, podczas gdy materiał dowodowy oceniony w sposób prawidłowy do wniosku takiego nie prowadzi.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd odwoławczy nie stwierdził aby przy wydawaniu zaskarżonego wyroku doszło do takiego jak wskazywał apelujący naruszenia reguł procesowych w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, które rzutowałyby na treść wyroku. Aczkolwiek do tych wniosków można było dojść ostatecznie po uzupełnieniu postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym. W		

związku bowiem z tym, że opinia biegłego toksykologa wydana na etapie postępowania przygotowawczego nie rozważała wersji oskarżonego, który wyjaśniał, że alkohol spożywał już po uszkodzeniu pojazdu, podając o której to było godzinie i w jakich ilościach, kwestia ta wymagała zbadania. Apelujący nie podniósł co prawda wprost takiego zarzutu, a obrona przed Sądem I instancji nie wniosowała o dodatkową opinię biegłego, lecz zastrzeżenia w tym zakresie doprecyzował i rozszerzył obrońca z wyboru na etapie postępowania odwoławczego, m.in. w piśmie procesowym z dnia 17 maja 2022 r. (k. 227-232). Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że rzeczywiście dla prawidłowego rozpoznania przedmiotowej sprawy i należytej oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka B. H. niezbędne było zasięgnięcie dodatkowej opinii biegłego. Sąd Rejonowy powinien zatem zweryfikować tą linię obrony. Należało jeszcze dodać, że wydana już opinia biegłego R. W. (1) nie mogła uwzględniać wyjaśnień kierującego co do picia alkoholu z tej prostej przyczyny, że została wydana zanim doszło do postawienia zarzutu M. H. (1). Sąd Okręgowy zdecydował o powołaniu innego biegłego, z uwagi na skrótowość wspomianej opinii, przyjęcie do obliczeń tylko uśrednionego godzinowego współczynnika eliminacji alkoholu oraz ustalenie wartości uśrednionej poziomu stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w dacie zdarzenia, bez uzasadnienia takiej metody określenia niezwykle istotnego dla przedmiotowej sprawy zagadnienia. Z uwagi na powyższe, 9 czerwca 2022 r. Sąd odwoławczy postanowił

na podstawie art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 201 kpk uzupełnić postępowanie dowodowe i powołać biegłego z zakresu toksykologii z (...) w P. w osobie S. P. (1) do wydania opinii i przeprowadzenia analizy retrospektywnej wyników wszystkich badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykonanych w dniu 10 grudnia 2020 r., przy uwzględnieniu danych z udostępnionych biegłemu dokumentów oraz dodatkowych okoliczności podniesionych przez obrońcę adw. P. S. (różnice między wynikami pomiarów A.-Q. 6020 plus, wpływ przyjmowanych przez oskarżonego leków na proces eliminacji alkoholu z organizmu).

Przed omówieniem dowodu z opinii biegłej S. P. (1), w związku z zastrzeżeniami obrońcy oskarżonego adw. P. S., poddającymi w wątpliwość wartość określonych dowodów, które stały u podstaw wydania tej nowej ekspertyzy, Sąd Okręgowy uznał za celowe ustosunkować się do nich pokrótce. Zaznaczyć jednocześnie należy, że te uwagi organu odwoławczego nie mają charakteru rozpoznania zarzutów apelacyjnych, gdyż obrona podniosła je już po upływie terminu do złożenia apelacji.

1) Brak świadectwa wzorcowania użytego do badania stanu trzeźwości oskarżonego urządzenia Alkometr A2.0 po dniu 28 października 2019 r. nie był powodem do zdyskwalifikowania dokonanych pomiarów i uzyskanych wyników.

Otóż, na etapie apelacyjnym ustalono, że użyte do zbadania stanu trzeźwości oskarżonego urządzenie Alkometr A2.0 o nr 740/99, z powodu stanu epidemii nie było wzorcowane wedle ustalonej daty

w dniu 27 kwietnia 2020 r., a ostatnie świadectwo pochodzi z dnia 28 października 2019 r. (k. 248). Jak wynika z pisma Komendanta KP P. – Północ w P. przesłanego do SO drogą elektroniczną dnia 6 czerwca 2022 r., od ostatniej legalizacji nie wprowadzono w tym urządzeniu zmian w konstrukcji, wykonania i warunków właściwego stosowania, a sprzęt spełnia wymagania w zakresie charakterystyk metrologicznych i dalsze jego używanie nie stwarza zagrożenia dla dokładności pomiarów (k. 249-250). Poza tym, Sąd Okręgowy zauważa, że nie stwierdzono żadnych atypowych różnic między uzyskanymi wynikami czterech pomiarów na tym urządzeniu. Co istotne, również opiniujący biegli nie zgłaszali w tym zakresie żadnych zastrzeżeń. W związku z tą nadzwyczajną sytuacją usprawiedliwiającą niepoddanie tego konkretnego A. kolejnemu wzorcowaniu i brakiem wykładników aby urządzenie nie działało prawidłowo, Sąd II instancji nie znalazł uzasadnionych podstaw aby zakwestionować prawidłowość pomiarów i uzyskanych wyników stanu trzeźwości oskarżonego M. H. wykonanych na tym analizatorze wydechu.

2) Poprawki godzin użycia urządzenia Alkometr A2.0 na wydrukach nie podważały rzetelności badań. Skoro korekt dokonywał policjant uczestniczący w tych czynnościach, podpisując się przy nich, a przesunięcie czasowe za każdym razem wynosiło tyle samo, można było zasadnie uznać, że nie świadczyło to w żadnym wypadku o nieprawidłowym funkcjonowaniu tego przyrządu. Koniecznie należało przy tym wskazać na protokół badania stanu trzeźwości tym analizatorem wydechu, w którym

odnotowano brak uwag, w tym zwłaszcza badanego, co do sposobu przeprowadzenia badania (k. 2).

3) Różnica w pomiarach urządzeniem A.-Q. 6020 plus, wykonanych w przedziale 21 minut, wynosiła 0,12 mg/l w wydychanym powietrzu potwierdziła mniejszą wartość dowodową tego urządzenia. Kwestia ta została przeanalizowana przez biegłą S. P., która wyjaśniała te zauważalne znaczne rozbieżności. To z kolei spowodowało racjonalne rozwiązanie i przyjęcie przez biegłą do obliczeń wartości liczbowych uzyskanych w drugim badaniu, o godz. 07:02. Oboje opiniujący podkreślali przy tym niższą wartość dowodową tego analizatora wydechu w porównaniu z Alkometrem A2.0. Biegły R. W. podał też techniczne tego wykładniki, wskazując na pilotażową wartość dowodową tego urządzenia i orientacyjny charakter dokonywanej nim analizy ilościowej alkoholu. Wszystkie te okoliczności wynikające z obu opinii zasługiwały na akceptację i uwzględnienie w toku wyrokowania. Dlatego też należało oprzeć ustalenia na wynikach badań zdecydowanie bardziej miarodajnych, tj. wykonanych Alkometrem.

4) Przesunięcie czasowe na zapisie video z monitoringu nie budziło żadnych wątpliwości, dając podstawy do dokładnego ustalenia godzinowego, momentu spowodowania przez oskarżonego zdarzenia komunikacyjnego. Analiza protokołu odtworzenia utrwalonego zapisu z nagrań zarejestrowanych kamerą na budynku sklepu (...) w Z. prowadzi do wniosku, że prowadząca czynności funkcjonariuszka Policji st. sierż. K. M. logicznie opisała

dlaczego należało przyjmować czas rzeczywisty nagrania z godzinnym przesunięciem do tyłu (na czas zimowy). Ponadto, podane fakty i czasem ich nastąpienia współgrają z innymi elementami materiału dowodowego takimi jak zatrzymanie się na miejscu zdarzenia przy pojeździe oskarżonego - świadka M. T., później lawety oraz radiowozu policyjnego. Brak było zatem powodów by zasięgać w tym temacie wiedzy specjalistycznej i powoływać biegłego z dziedziny analizy zapisów wideo, jak widziałby to obrońca adw. P. S..

Dalej, należało wskazać, że Sąd II instancji w pełni zaakceptował wydaną na etapie postępowania apelacyjnego opinię autorstwa S. P. (1) – specjalisty medycyny sądowej. Ta bowiem okazała się pełna, jasna, wolna od wewnętrznych niespójności i przede wszystkim zawierała rzeczowo umotywowane wnioski końcowe określające graniczne zakresy poziomu stężenia alkoholu etylowego we krwi M. H. (1) w dacie zdarzenia (maksymalny oraz minimalny), wyliczone w oparciu o badania prospektywne oraz retrospektywne wyników uzyskanych za pomocą obu urządzeń pomiarowych (A.-Q. 6020 plus oraz Alkometr A2.0.), z uwzględnieniem wyznaczonego czasu poszczególnych badań i średniego godzinowego współczynnika w zakresie 0,1–0,2 ‰/godz., z rozbiciem na minimalny 0,1 ‰ i maksymalny 0,2 ‰ procent eliminacji alkoholu na godzinę, co umożliwiło pogłębione ustalanie stanu nietrzeźwości wstecz na godz. 04:28. Charakteryzująca się takimi cechami opinia biegłej S. P. (1) została oceniona przez organ odwoławczy jako miarodajny i przydatny dla czynienia ustaleń faktycznych dowód. Co też warte

zaznaczenia, do jakości opinii żadnych zastrzeżeń nie miały strony, które nie widziały potrzeby przesłuchania biegłej na rozprawie apelacyjnej, nie kwestionowały wniosków końcowych ekspertyzy. Ekspertyza wykluczyła zatem aby deklarowane przez oskarżonego zażycie leków przed kierowaniem samochodem osobowym z dnia 10 grudnia 2020 r. miało istotny wpływ na procesy przemiany alkoholu w jego organizmie i dokonane obliczenia. Poza tym, wykonane przez biegłą obliczenia prospektywne (Wersja I) wykluczyły wynikającą z wyjaśnień oskarżonego okoliczność wypicia alkoholu wyłącznie po zdarzeniu drogowym. Uzyskany tu maksymalny wynik (1,2%) nie wykazywał korelacji z przeprowadzonymi wynikami badań pośrednich (1,6%). Powyższe w sposób jednoznaczny i kategoryczny ukazało nieprawdziwość wartości podawanych przez oskarżonego, co do czasu i ilości spożytego alkoholu, dyskwalifikując wersję oskarżonego i zeznania świadka B. H. odnośnie spożywania przez niego piwa i wódki dopiero po powrocie w domu. Z oczywistych względów zatem Wersje IV i V opinii nie mogły posłużyć Sądowi do czynienia ustaleń, gdyż opierały się na założeniu, że oskarżony wprawił się w stan nietrzeźwości po tym jak już przestał kierować pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym. W tej sytuacji, wobec braku wskazań dowodowych aby nastąpiło dopicie alkoholu po zdarzeniu, należało przyjąć, że oskarżony cały alkohol wypił przedtem niż wsiadł za kierownicę. W obliczeniach biegłej S. P. to wersje II i III. Zważywszy na zdecydowanie mniejszą wartość dowodową pomiaru A.-Q. 6020 plus, co było też widoczne w rozbieżnościach między dwoma

uzyskanymi wynikami badań tym urządzeniem, Sąd odwoławczy odrzucił Wersję III. Przyjął zatem ostatecznie za odpowiadające rzeczywistości obliczenia oparte na wyniku z przeprowadzonego badania urządzeniem Alkometr A2.0. z godz. 07:29. Biegła analizując retrospektywnie wynik tego badania, uwzględniając godzinowy współczynnik eliminacji (0,1%/godz. oraz 0,2%/godz.) poddała, że o godz. 04:28 stan nietrzeźwości oskarżonego wahał się w granicach 1,9% - 2,2%. Co godne odnotowania, wnioski biegłej S. P. są przy tym zgodne z mniej dokładną opinią biegłego R. W.. Uwzględniając zatem korzystniejsze dla podsądnego wartości można było przyjąć i potwierdzić to co ustalił Sąd Rejonowy, że oskarżony M. H. (1) w dniu 10 grudnia 2020 r. o godz. 04:28 w Z. prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości na poziomie 1,9%. Z racji kierunku wniesionej apelacji, Sąd odwoławczy nie miał procesowych możliwości aby tym ustaleniom dać wyraz w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, gdzie jedynie powołano wyniki wszystkich badań pośrednich stanu nietrzeźwości oskarżonego.

Ponadto, Sąd II instancji nie stwierdził też żadnych uchybień przy dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie dowodów osobowych, które mogłyby mieć wpływ na zasadność rozstrzygnięcia sprawy. Na pełną akceptację zasługiwała krytyczna ocena wyjaśnień podsądnego M. H. (1). Zarówno bowiem co do czasu nastąpienia zdarzenia drogowego w Z., jak i odnośnie deklarowanej przez niego ilości i czasu spożywania alkoholu, wyjaśnienia te nie tylko nie znajdowały wiarygodnego

oparcia dowodowego, ale wręcz zostały zdyskwalifikowane w opinii biegłego medyka sądowego. Wbrew stanowisku apelującego wcale nie wspierały wyjaśnień oskarżonego zeznania funkcjonariusza Policji M. P., gdyż na moment, w którym stwierdzał on brak przypuszczeń co nietrzeźwości oskarżonego, wedle samego podsądnego miał on już wówczas być po wypiciu 200 ml wódki oraz 500 ml piwa. Podobne uwagi odnieść należy do spostrzeżeń kierowcy lawety świadka R. S., wiozącego oskarżonego z domu do rozbitego auta. Autor apelacji zapomina, że wedle twierdzeń podsądnego, w tamtym czasie oskarżony zdążył już alkohol wypić. Przy okazji tych dowodów warto zaś zwrócić uwagę na umyślność w zachowaniu oskarżonego, tj., iż oddalenie się z miejsca zdarzenia bez wezwania i oczekiwania służb, spowodowało duże opóźnienie w badaniu stanu trzeźwości sprawcy. Sąd odwoławczy zwraca przy tym uwagę na brak logiki w postępowaniu oskarżonego, który miałby upijać się po ewidentnym spowodowaniu wykroczenia z art. 86 § 1 kw, gdzie musiał liczyć się z przyjazdem Policji i badaniem jego stanu trzeźwości jako kierującego samochodem. Jest to tym bardziej nieprawdopodobne jeśli uwzględnić fakt, że oskarżony jest kierowcą zawodowym, z dużym doświadczeniem życiowym. Błędne były przy tym zapatrywania obrony co do celowości poszukiwania kolejnych dowodów (kierowca taxi, monitoring ze stacji benzynowej, gdzie M. H. miał kupić alkohol), gdyż okoliczności, które miałyby one wykazać nie były istotne w niniejszej sprawie. Sam fakt zakupu alkoholu, jeśli nawet nastąpił, dla odpowiedzialności karnej oskarżonego w tej

sprawie pozostawał irrelevantny. Wyjaśnienia oskarżonego co do czasu i ilości spożytego alkoholu nie znajdowały bowiem potwierdzenia w opinii z zakresu toksykologii. Ponadto, trudno jednoznacznie tłumaczyć powrót oskarżonego na miejsce zdarzenia, jak czyni to obrona, gdyż pamiętać trzeba, że wówczas podawał on policjantom, że auto rozbił na drzewie około godz. 21-ej dnia poprzedniego.

Rację miał apelujący jedynie w tym, że Sąd Rejonowy uznał wiarygodność zeznań żony oskarżonego w całości, jednocześnie odmawiając wiary jego wyjaśnieniom co do picia alkoholu po powrocie do domu, po tym jak uszkodził samochód. W tym fragmencie Sąd popadł w sprzeczność, która jednak w ostatecznym rozrachunku nie miała wpływu na treść zapadłego orzeczenia, gdyż wersja lansowana przez te osoby (podsądnego zainteresowanego wynikiem sprawy oraz jego małżonki), w świetle całokształtu materiału dowodowego, została zweryfikowana negatywnie.

Podsumowując, obrona nie przekonała organu odwoławczego, iż bezpodstawnie przyjęto w ustaleniach faktycznych, że oskarżony kierował pojazdem trzeźwy, a alkohol spożył dopiero potem, kiedy przyjechał do domu z miejsca zdarzenia. Przeciwnie, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 kpk, uwzględniała w odpowiednim stopniu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji poddał ocenie wszystkie zgromadzone dowody, zaznaczył, którym dowodom

bądź ich częściom przyznał przymiot wiarygodności a którym cechy tej odmówił oraz podał racjonalne powody takiego ich wartościowania. Sąd Okręgowy, poza uwagą dotyczącą zeznań świadka B. H., ocenę tą podzielił. Nadto, po uzupełnieniu przewodu sądowego o wyżej omówione dowody i okoliczności, ustalenia faktyczne będące podstawą wyroku skazującego za czyn z art. 178a § 1 kk Sąd odwoławczy w całości zaakceptował. W związku z powyższym zarzuty apelującego i później też zastrzeżenia obrońcy z wyboru okazały się jedynie nieudanymi próbami podważenia słuszności wyroku Sądu I instancji. Zmierzały one nieskutecznie do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez oskarżonego M. H. za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu drogowym w stanie nietrzeźwości, bazując tylko na dowodach przemawiających na korzyść podsądnego.

Wniosek

Wniosek obrońcy z urzędu z apelacji: Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego;

Wniosek ewentualny obrońcy z wyboru, z rozprawy apelacyjnej: Zmiana wyroku poprzez przyjęcie, że czyn oskarżonego stanowił wykroczenie z art. 87 § 1 kw i wymierzenie mu za to kary i środków karnych zaproponowanych w piśmie procesowym z dnia 23 września 2022 r. (k. 280-281)

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia zgłoszonych wniosków. Zdaniem Sądu II instancji ani apelacja obrońcy z urzędu ani też działania obrońcy z wyboru w toku postępowania odwoławczego nie wykazały aby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne na temat inkryminowanego zdarzenia, a w szczególności tego, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Prawdliwość oceny dowodów i tych ustaleń potwierdziło uzupełnione w instancji odwoławczej postępowanie dowodowe. Stanowisko skarżącego było tylko kontynuacją przyjętej linii obrony i negowania niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji. Nie przekonało ono jednak Sądu Okręgowego, gdyż było wynikiem jednostronnej i wybiórczej oceny materiału dowodowego. Poza tym obronie nie udało się podważyć wartościowania dowodów przeprowadzonych przez Sąd wydający zaskarżony wyrok i przekonać, że w sprawie zachodzą jeszcze takie nie dające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego i jeśli nie uniewinnić go od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a § 1 kk, to uznać, że kierował on pojazdem będąc po użyciu alkoholu. Nie znajdowało to bowiem żadnego godnego uwzględnienia wsparcia dowodowego. Wyniki wydanej przez biegłą z zakresu toksykologii opinii nie korelowały z pomiarami poziomu alkoholu w wydychanym powietrzu wykonanymi na urządzeniu Alkometr A2.0., podważając wersję oskarżonego wypicia całego alkoholu post factum.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>0.1 Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji ocenił przy tym, że również orzeczenie o karze i środkach karnych wymierzonych oskarżonemu nie razi surowością, a wręcz biorąc pod uwagę nagromadzenie okoliczności obciążających dotyczących okoliczności przedmiotowych zdarzenia drogowego, kara ta należy do stosunkowo łagodnych. Kierunek i zakres wniesionej apelacji uniemożliwił jakiegokolwiek zaostrzenie kary wobec oskarżonego M. H. (1) w związku z regułą reformationis in peius określoną w art. 434 § 1 kpk. Dlatego też dalsze rozważania w tym kierunku byłyby bezprzedmiotowe.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Zwiąże o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego ze strony oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w całości. Złożyły się na nie: wydatek w postaci kosztów opinii biegłego 759,53 zł, opłata 30 zł za wydanie nowej karty karnej (na podstawie § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 18 czerwca 2014 r., Dz.U. z 2014 r. poz. 861) oraz ryczałt za doręczenie pism w kwocie 20 zł (na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 663). Nadto, wymierzono oskarżonemu opłatę za II instancję w wysokości 120 zł (na podstawie art. 2 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Nie stwierdzono przy tym żadnych powodów, aby odstąpić od zasady ponoszenia kosztów procesu karnego przez oskarżonego, co w myśl art. 624 § 1 kpk może mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy zobowiązany z uwagi na trudną sytuację życiową, rodzinną nie ma środków pieniężnych, które bez uszczerbku dla utrzymania siebie czy rodziny mógłby uiścić na rzecz Skarbu Państwa. Takie nadzwyczajne okoliczności w niniejszej sprawie nie zostały przez oskarżonego w postępowaniu apelacyjnym wskazane. Sąd Okręgowy uznał zatem, iż oskarżony winien zadośćuczynić swoim obowiązkom finansowym względem Skarbu Państwa, który koszty te w jego sprawie karnej wydatkował.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak